

В живота си човек, няма как да избегне греховете, множеството неверни логически постройки, различните неудачи в кариерата и семейството. Прекалено големият интерес към делата на околните в повечето случаи се възприема като нечистоплътност и проява на недобри намерения. В този смисъл, великодушният човек проявява интерес към красотата и порядъка в едно семейство, към добродетелите на добрия човек. Това, което хората крият за своето семейство или това, което е донякъде срамно или е нещо от личен характер не би трябвало да бъде обект на интерес и любопитство. Самовлюбеният и егоистичен човек не може дълго време да се задържи в тесните граници на честността и следването на истината. Този, който е склонен да съди прибързано, особено когато е допуснал да бъде обзет от гняв, неизбежно прави несправедливи отсъждания.

Гневът е враг на всяко едно събрание. Той е истинска буря, в грохота на която нито един човек не може да чуе нищо и не може да бъде чул от никого. Ако в тази буря ние се опитахме да запазим вежливостта и спокойствието си, то на нас никой няма да ни обърне внимание, но ако се поддадем на това и се гневим, то тази буря ще се усили още повече. Умните хора не постъпват така. Гневът може да превърне невинната шега в трагедия, дружбата във взаимна ненавист. Той може да превърне властта в смъртоносно оръжие, справедливостта в жестокост, осъждането в насилие. Той може да превърне дисциплината в тирания и ненавист към свободата. Той може да ни накара да завиждаме на преуспяващия и да ненавиждаме нямащия. Великодушният човек не допуска гневът да вземе превес и да контролира поведението му. Спокойствието винаги създава по-добра среда за проява на добродетелите.

Великодушният човек не следи за това дали е дал повече отколкото е взел, напротив той се стреми винаги везната на великодушието да е наклонена на негова страна. Този, който ни плати с неблагодарност за направено от нас добро не ни намалява богатството, а напротив, той увеличава нашето благосъстояние. Този, който не може да отвърне на доброто с добро остава беден, независимо от характера на тази нищета, без значение дали е беден на душа, сърце, ум или пари. Щедростта и свободата на духа правят хората човечни и живи, открити и безкористни, честни и откровени, готови да творят добро. Правят ги доброжелателни и удовлетворени по отношение на цялото човечество. В този смисъл, държейки в ръце самите себе си, контролирайки и управлявайки своите страсти, ние можем да поддържаме мир и хармония между братята. Между масоните не може да има раздори, а само достойно

съперничество за съгласие. Възникне ли раздор и ненавист, то масонството спира да съществува, защото масонството е мир, братска любов и съгласие. Този, който се стреми усърдно да стане по-добър, да познае себе си и да израсне, си дава сметка, че сам не би успял да преодолее обстоятелствата. Той разбира, че е станал част от една богата традиция, принадлежаща на всички ония, които търсят в настоящето. Обединявайки своите сили те създават енергия, която може да открие света на неизразимото.

В чука и длетото е съсредоточен най-дълбокият символичен смисъл. Тези инструменти са поставени в ръцете на масона, независимо от неговата степен и звание, защото трудът над себе си е постоянен, защото съвършенството няма предел. Чисто практически, отвесът, ъгълът и нивелът са проверовъчни инструменти, които се използват да се провери вече построеното и направеното, докато уникалността на чука и длетото е в тяхното съзидателно предназначение. Работата над себе си не е пуста фраза. В нашето време на девалвация на духовни ценности, на превъзходство на материалното над нравствеността и морала, на отсъствие на противодействие и най-вече нежелание да се обуздаят страсти и слабости, довежда до това, че хората възприемат собствената си деградация за осмислено настояще. Желанието да станеш масон, това е желанието да вземеш в ръце чук и длето и най-вече готовността да работиш през целия си живот. Масонството е школа за майстори. Придвижвайки се от степен в степен ние разкриваме подобие между вселенските закони и човешките закони, подобие на външното и вътрешното, цикличността на произтичащия свят. Това ни позволява да се приближим към знанието, да видим света в неговата цялостна пълнота. Позволява ни да се пробудим от профанския сън и да разберем, че съществува древна и велика традиция, която няма да се прекъсне и напред във времето, в която от ръка в ръка, внимателно и тържествено ще се предават чук и длето, отвес и нивел, пергел и ъгъл. Традиция, която ни помага да живеем и творим, която ни помага да излезем от мрака на тъмнината в търсене на светлината.

Завърших.